

Henstilling til Statsrevisionen om en Forandring i Statsrevisorernes Instruks eller rettere i de Bestemmelser, som gælde for Statsrevisorerne. Men jeg maa stadig paatale det som meget lidet heldigt og meget lidet stiftet til det, man ønsker at fremme, at et enkelt Ting gennem en Udtalelse søger at tilvejebringe en Forandring i Statsrevisorernes Arbejde, inden man har undersøgt, om det andet Ting ogsaa ønsker noget saadant. Om Forandringen kunde blive saadan, som Landstinget har tænkt sig, eller man kunde komme til Enighed paa andre Punkter, ved jeg ikke, men herom vil Folketingets Udvalg gerne forhandle med Landstingets Udvalg, saafremt Landstingets Udvalg giver os Anledning dertil. Men dog maa jeg rigtig nok bemærke — nej, jeg skal lade det ligge, indtil vi faa vedkommende Regnskab frem til Behandling her i Tinget. — Den Distinktion, det ærede Mindretal gør mellem tidligere midlertidige Finanslove og nuværende midlertidige Finanslove eller rettere fremtidige midlertidige Finanslove, er jo ganske karakteristisk. Men jeg vil gentagende i det ærede Medlems Erindring, at det, jeg sagde, var dette, at man ikke i Folketinget vil kunne finde en eneste Mand, der vil forbyde Højres og Landstingets gamle Opfattelse af de midlertidige Finanslove. Den tilhører en konstitutionel Periode, der ligger bag ved os, og det Forsvar, som man har søgt at føre derfor, finder jeg har været i allerhøjeste Grad utilfredsstillende. Ganske vist paaftaar det ærede Mindretal at have paavist, at det forholder sig saaledes, som Landstinget og Højre mener, men det har ikke været mig muligt at finde denne Paavisning paa noget som helst Sted. Jeg har kun fundet en Omtale af Højres Opfattelse, men ikke paa nogen som helst Maade en Godtgørelse deraf, og i alt Fald vil det ærede Mindretal være enig med os andre i, at de midlertidige Finanslove kunne ikke have det Privilegium, som man søgte at give dem. — Jeg skal tillade mig endnu blot at gøre en enkelt lille Bemærkning. Her vil komme til at staa to Indstillinger over for hinanden, en Flertals- og en Mindretalsindstilling. Hvis vi nu gøre op, hvorledes et Statsregnskab vil se ud — saafremt de Landstingsbeslutninger, som foreligge for disse 4 Regnskabs Vedkommende, skulle være Regel og Coutume for Ministeriet — saa ville De finde, at vi komme til følgende Resultat: 1. Ministeriet kan disponere over Kassebeholdningen til Fremme af almindelige Statsformaal; 2. Ministeriet kan afholde Udgifter efter en provisorisk Lov; 3. Ministeriet kan bevilge sig selv Penge til

Kommissioner og lignende; 4. Ministeriet kan uden Bevilling udbetale Beløb, som ere iførdte af en Domstol uden at søge dem som Bevilling; 5. Ministeriet kan vilkaarlig søge Embedsmændenes Løn og deres Antal; 6. Ministeriet kan overskride kalkulatorisk bevilgede Poster med Beløb, der ere højere end selve Bevillingerne; 7. Ministeriet kan overskride fast bevilgede Konti med særdeles betydelige Beløb; 8. Ministeriet kan anvende Beløb i et Øjemed, uagtet de bestemt og bevidst af begge Ting ere bevilgede i et ganske andet Øjemed; 9. Ministeriet kan underskrive Kontrakter angaaende flere Aars Levefrance uden nogen Bevilling; 10. Ministeriet kan paabegynde Bygningsarbejder uden Bevilling; 11. Ministeriet kan paa midlertidige Finanslove betragte som løbende Udgifter dels saadanne Poster, dels saadanne Beløb, som det har foreslaaet; 12. et Ting kan det ene Aar unblade Paatale af et Forhold, som det andet Aar gøres til Genstand for Paatale. Se De, mine Herrer, naar De huske paa, at paa disse 12 Punkter har Landstinget givet Ministeriet Ret til den paaapegede Fremgangsmaade, i de Indstillinger, som Landstingets Udvalg gør om Forhold vedrørende dem, saa maa de vist indrømme, at Fischer havde Ret i, at det er meget uheldigt, at der i det ene Ting udbanner sig en Praksis for Finanslovens Givelse, i det andet Ting en Praksis for dens Overholdelse. Den Praksis, som har udbannet sig i Landstinget for Finanslovens Overholdelse, er saaledes, at det, som man meget bestemt nægter at paatale det ene Aar, paataler man det næste Aar. Nu vil det ærede Mindretal sige, at det forholder sig saaledes, at det Aar, Landstinget oven i Købet svigtede sine egne Revisorer og ikke paatalte de Punkter, som Revisorerne havde indstillet til at påse, ja næppe nok omtalte dem, det var netop det Aar, da Landstinget maatte staa fast ved Ministeriets Side mod Folketinget, og det næste Aar, da Landstinget tog fat og var stærk i sin Paatale af Mangler paa Statsregnskabet, var et provisorisk Aar, og naar vi komme til Provisorier, er Landstinget interesseret i, at Ministeriet dog ikke gaar alt for galt til Værks, men saa længe man ikke er kommen til Provisorier, er Landstinget ikke regnskabsmæssigt interesseret deraf — jeg antager, at det er „regnskabsmæssigt“ og ikke politisk, det ærede Mindretal mener. Men Mindretallet maa dog indrømme, at skulde man følge den Praksis, der er udbannet i Landstinget, skulde et Ministerium, som nu først kom til Verden og ikke havde Kendskab til Fortiden, følge denne Praksis,